

Sygn. akt: I C 293/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	Sekr. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2019 r. w S.

sprawy z powództwa R. D.

przeciwko (...) S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powoda R. D. kwotę 5.340,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.040,63 zł od dnia 4.10.2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 300 zł od dnia 30.12.2015 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.855,73 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 293/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lutego 2016 roku powód R. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwoty 6798,15 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 6000,00 zł od dnia 04 października 2015 roku do dnia zapłaty,

- 798,15 zł od dnia 30 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,

a nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na dochodzoną sumę składają się koszty prac blacharskich wynikające z przygotowania do oględzin oraz sporządzenia prywatnej opinii technicznej dotyczącej wyceny szkód powstałych w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 03 września 2015 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...), o nr. rej. (...), stanowiący własność powoda oraz kwota stanowiąca różnicę pomiędzy należnym poszkodowanemu odszkodowaniem, a dotychczas wypłaconym przez pozwanego. W ocenie powoda pozwany zaniżył wartość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy zdarzenia.

Pozwany (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu przyznał, że jako ubezpieczyciel – na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych – ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 03 września 2015 roku. Wskazał jednak, że prawidłowo przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w trakcie którego ustalił, że szkoda w pojeździe powoda wyniosła 2087,33 złotych i taką kwotę wypłacił powodowi. Kwota ta, zdaniem pozwanego, w całości pokrywa szkodę w majątku poszkodowanego. Zakwestionował kosztorys naprawy pojazdu, podnosząc, że dokument ten nie uwzględnia wszystkich dostępnych części, jakie mogą zostać użyte do naprawy pojazdu. Zakwestionował zasadność żądania powoda zwrotu kosztów sporządzenia wyceny oraz kosztów przygotowania pojazdu do oględzin. Istotne w jego ocenie jest także ustalenie, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i jakie koszty poniósł z tego tytułu. Zakwestionował konieczność użycia do naprawy części oryginalnych i przyjętą przez powoda stawkę roboczogodzinny.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 03 września 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...), o nr rej. (...), stanowiący własność R. D.. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(bezsporne)

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który następnie przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Pozwany po dokonaniu oględzin pojazdu sporządził ocenę techniczną naprawy (kalkulację naprawy), a następnie opierając się na niej przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za szkodę w pojeździe w wysokości 2511,93 zł.

(okoliczności bezsporne, potwierdzone kosztorysem pozwanego – k. 9-11)

Powód w celu ustalenia wysokości szkody w pojeździe zlecił wykonanie kosztorysu naprawy. Ze sporządzonej wyceny wynika, że wysokość szkody w pojeździe wynosi 9923,47 złotych. Za sporządzenie kalkulacji oraz prace blacharskie i przygotowanie do oględzin pojazdu podmiot ją sporządzający wystawił fakturę VAT na kwotę 879,58 złotych.

(dowód: kalkulacja naprawy – k. 21-24, faktura VAT nr (...) – k. 25)

W pojeździe poszkodowanego w wyniku zdarzenia z 03 września 2015 roku uszkodzeniu uległy następujące elementy pojazdu: nakładka zderzaka przedniego, tarcza koła przedniego prawego (felga), spojler zderzaka przedniego, reflektor prawy, kierunkowskaz przedni prawy, błotnik przedni prawy, mocowanie błotnika przedniego prawego, nadkole przednie prawe, zbiornik spryskiwacza, kołpak koła przedniego prawego, prowadnica prawa zderzaka przedniego, wspornik zderzaka przedniego prawy, krata kierownicy powietrza przednia prawa, listwa ochronna zderzaka przedniego prawa, obudowa lusterka prawego, słupek A prawy.

Całkowity koszt naprawy pojazdu w przypadku przeprowadzenia jej w warsztatach z bezpośredniego sąsiedztwa zamieszkania poszkodowanego (stawka średnia roboczogodzinny – ok. 110,00 zł netto/135,30 zł brutto), z zastosowaniem wyłącznie cen części zamiennych wyniosłby 5795,09 złotych netto, tj. 7127,96 złotych brutto.

Zastosowanie do naprawy części zamiennych, prac lakierniczych oraz pozycje robocizny umożliwiają we właściwy sposób odtworzenie stanu pojazdu oraz przywrócenie go do pełnej funkcjonalności sprzed zdarzenia.

Koszt opinii prywatnej w wysokości 300,00 złotych mieści się w przedziale rynkowych stawek za wykonanie tego rodzaju usługi.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny, wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych T. S. z dnia 17 kwietnia 2018 roku k. 214-228, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny, wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych T. S. z dnia 09 maja 2018 roku k. 254-256)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała i które nie budzą zastrzeżeń Sądu. Sąd w całości podzielił opinię oraz opinię uzupełniającą biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych T. S., gdyż jest ona logiczna i zrozumiała. Sporządzona została rzetelnie i w pełni odpowiada na postawione biegłemu, pytania. Bezstronność i fachowa wiedza biegłego nie budzą wątpliwości. W związku z tym Sąd poczynił ustalenia faktyczne również na podstawie tego dowodu.

W niniejszej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za skutki zdarzenia wyrządzającego szkodę, twierdził jedynie, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość usprawiedliwionym roszczeniom powoda. Pozwany zarzucał zawyżenie przez powoda kosztów wykonania napraw w uszkodzonym pojeździe, jak również możliwość zastosowania w nim tańszych części, to samo dotyczyło zasadności poniesionych kosztów powoda – sporządzenia prywatnej opinii oraz kosztów oględzin pojazdu.

Zważyć należy, że zgodnie z treścią art. 363 § 1 kc poszkodowany jest uprawniony do wyboru sposobu naprawienia szkody (częściowej). W szczególności może podjąć decyzję o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego w drodze naprawy lub poprzestać na żądaniu zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej odpowiadającej szkodzie.

Ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody (art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z 22 maja 2003 r.), a obowiązek naprawienia szkody polega na wyrównaniu wszelkich negatywnych następstw kolizji – w tym wypadku zapłaty równowartości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (art. 363 § 1 kc).

Powód domagał się w niniejszej sprawie m.in. zapłaty odszkodowania uzupełniającego, obejmującego koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, jaka miała miejsce w dniu 03 września 2015 roku, ponad kwotę uznaną i wypłaconą przez ubezpieczyciela po zgłoszeniu szkody przez poszkodowanego.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu, którego odpowiedzialność wynika z art. 436 § 2 kc. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym było więc sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 kc. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwała z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00, niepubl., wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.).

Sąd podzielił wnioski biegłego, w których przyjął do swoich wyliczeń ceny części oryginalnych. Zastosowanie do naprawy części oryginalnych lub ewentualnie dostępnych części alternatywnych o jakości w pełni odpowiadającej częściom oryginalnym, w ocenie biegłego co do samej zasady – nie wpłynęłoby na zmianę wartości pojazdu.

Za zasadną biegły uznał stawkę roboczogodziny w wysokości 110,00 zł netto. W jego ocenie stawka ta właściwa jest dla niezależnych warsztatów spoza sieci producenta. Jej wysokość oparta została o ustalenia odnośnie średnich stawek

roboczogodziny stosowanych przez warsztaty blacharsko-lakiernicze w regionie S. i okolic. Opinię tę Sąd w pełni podziela.

Wskazać przy tym należy, że poszkodowany ma pełne prawo do skorzystania z zakładu profesjonalnie zajmującego się naprawą pojazdów, który gwarantuje mu rzetelność wykonania prac blacharsko-lakierniczych na odpowiednim poziomie, a takowych zapewnień nie gwarantują mu zakłady naprawcze, stosujące stawki zaprezentowane w kosztorysie pozwanego.

Z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych wynika, że szacowany koszt naprawy pojazdu wyniósłby 7127,96 zł brutto. Jednocześnie Sąd przyjął za biegłym, że do naprawy uszkodzonego pojazdu niezbędne jest użycie części nowych i oryginalnych. Inne części użyte do naprawy nie spełniłyby funkcji kompensacyjnej odszkodowania, albowiem nie gwarantowałyby przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę. Jednocześnie zastosowanie nowych części nie wpłynie na wartość pojazdu. Zasadna stawka roboczogodziny powinna zaś wynosić 110,00 zł netto.

Sąd wyliczył należne powodowi odszkodowanie w związku z uszkodzeniem pojazdu w oparciu o oszacowane przez biegłego koszty naprawy pojazdu, tj. 7127,96 zł brutto, pomniejszone o dotychczas wypłacone odszkodowanie przez pozwanego (2087,33 zł).

Odnośnie zaś kosztów opinii prywatnej, w ocenie Sądu, pozostają one w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą w majątku poszkodowanego. Prywatny kosztorys zlecony przed wszczęciem postępowania sądowego daje poszkodowanemu rozeznanie, czy i w jakiej wysokości może dochodzić odszkodowania. Przemawia to zatem za zakwalifikowaniem tego kosztu jako niezbędnego wydatku. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy, który stwierdził, że wydatki związane z prywatną ekspertyzą mogą w niektórych sytuacjach być objęte odszkodowaniem. Przykładowo, w uzasadnieniu uchwały z 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody”. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 lutego 2002 r. (V CKN 908/00, Lex nr 54365) podkreślając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Powód mógł nie mieć wiedzy fachowej co do tego, jakie są faktycznie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego i przed wdaniem się w spór sądowy z pozwanym zasadnie chciał dokonać sprawdzenia, czy jego dochodzenie nie jest bezcelowe. Mając na względzie treść opinii biegłego sądowego w korelacji do stanowiska pozwanego – koszty zlecenia kosztorysu został poniesiony zasadnie.

Odnosząc się do żądania zapłaty należności za koszty przygotowania pojazdu do oględzin podkreślić, że obowiązkiem powoda było sprecyzowanie i udowodnienie jakie czynności związane były z przygotowaniem pojazdu do oględzin i jakie pociągały one za sobą koszty. Uzupełniająco wskazać trzeba, że powód nie wykazał aby wykonanie takich czynności było konieczne, w tym aby pozwany ubezpieczyciel przerzucił na niego jakiegokolwiek obowiązki związane z oględzinami uszkodzonego pojazdu w celu oszacowania szkody. Według opinii biegłego określenie czy opłata związana z przygotowaniem pojazdu do oględzin jest utrudniona z powodu dużego upływu czasu do sporządzenia opinii pierwotnej. Żądania w tym zakresie należało uznać za niezasadne.

Sąd ustalił ostatecznie wysokość należnego powodowi odszkodowania na sumę kwot: 300 zł z tytułu kosztów sporządzenia opinii prywatnej oraz w kwocie 5040,63 zł z tytułu różnicy pomiędzy kosztami niezbędnymi do

przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody a kwotą wypłaconą dotychczas przez pozwanego, która wyniosła (7127,96 zł – 2087,33 zł = 5040,63 zł).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie, 361 kc, art. 363 k.k. i art. 805 kc oraz art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. zasądził na rzecz powoda kwotę 5040,64 zł, o czym orzeczono w pkt. I. wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono (pkt. II. wyroku)

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 5040,63 zł od dnia 04 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od dnia 30 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, ponieważ pozwany pozostawał w opóźnieniu, jeśli chodzi o spełnienie świadczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu od wskazanych dni (nie kwestionowane).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez powoda Sąd zaliczył opłatę sądową od pozwu w kwocie 340,00 zł, koszty opinii biegłego 501,30 zł, koszty zastępstwa procesowego 2417 zł (łącznie 3258,30 zł). Powód wygrał proces w 78% i należne mu koszty wynoszą 2541,47 zł. Pozwany poniósł koszty w kwocie 2417 zł z tytułu zastępstwa procesowego, 700 zł kosztów opinii biegłego (łącznie 3117 zł) i wygrał proces w 22 %, zatem koszty należne mu wynoszą 685,74 zł. Poniesione przez powoda koszty przeważają obciążający go udział, zatem zasądzeniu na jego rzecz podlega różnica, tj. kwota 1855,73 zł (3258,30 zł – 685,74 zł, pkt III. wyroku).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni od dnia doręczenia.

S., dnia 26 lipca 2019 roku